

KATARÍNA KUNIKOVÁ

LÁSKA

DVOCH SVETOV

KATARÍNA
KUNIKOVÁ

**LÁSKA
DVOCH
SVETOV**

Láska dvoch svetov
© Katarína Kuniková

Gramatické korektúry Jana Ševčíková
Vydalo Linwe/KRAFT, s.r.o.
Rok vydania 2020
Vydanie prvé
Náklad 1 500 ks

ISBN 978-80-970934-4-0

Láska dvoch svetov

Sedela na popraskanom obrubníku. Miestami ním prerastal pichľavý bodliak a bodal ju do stehien a zadku. Ona však bolesť absolútne necítila. Teda určite nie tú fyzickú. Peknú tvár mala celú od sadzí. Špina sa zmiešala so slzami a vytvorila na lícach čierne šmuhy. Neplakala, viac nevládala. Nahé nohy si nervózne súchala dľaňami, akoby si z nich chcela zodrat kožu. Na pravej topánke sa jej odtrhol béžový remienok. Kúpila si ich nedávno v Paríži a stáli hotový majetok. Aké jej to prišlo teraz malicherné oproti tejto strašnej skaze. Polodlhé vlasy mala špinavé a zlepené do chuchvalcov. Pred pár hodinami bola štýlová blondína oblečená podľa najnovšej módy. Teraz vyzerala ako bezdomovec spod mosta. Zo šiat, čo mala na sebe, cítila ostrý štipľavý dym. Bledomodrá látka sa sfarbila na tmavosivú s obrovskými fľakmi potu pod pazuchami. Už ako malé dieťa neznášala ten hrozný zápach zo spaľovania odpadu. Raz sa dokonca z dymu u babky na dedine priotrávila. Polovicu dňa strávila s hlavou nad záchodovou misou a vracala žlč. Teraz mala pocit, že každá bunka jej tela je presiaknutá tým smradľavým pachom. Len z posledných síl sa držala, aby sa znovu nepovracala. Nielen z dymu, ale i z prežitého stresu. Zodvihla zúfalý pohľad. Oči ju rezali, akoby jej do nich niekto hodil za hrst' piesku. Oproti cez cestu sa znovu ocitla zoči-voči tej skaze. Po ich domove a záhrade, o ktorú sa s takou láskou starala, zostalo len sivé rumovisko. Všetko zhorelo do tla. Žiadny strom ani kvet. Žiadne šaty ani knihy. Žiadna pamiatka v podobe fotografií. Nič. Pred pár dňami tu vládol čulý život, radosť a smiech, teraz iba smútok, bezmocnosť, ničota a smrad.

Na ulici postávalo zopár susedov či náhodných okoloidúcich. Tragédie a nešťastia odjakživa prit'ahujú ľudí. Ale aj tí najväčší zvedavci sa pomaly rozchádzali domov. V podstate sa už nebolo

na čo dívať. Ostala len najväčšia klebetnica z okolia. Cerila krivé zažltnuté zuby spod šedivých strapatých vlasov na každého, kto bol ochotný počúvať. Čo si pamätala, všetci ju prezývali Hyena. Nielen pre jej zlomyseľný smiech, ktorý pripomínal zvuk tejto šelmy, ale hlavne pre jej vytrvalosť vyčkávať na svoje obeť. To tá stará bosorka vedela dokonalo napodobniť. Najbližších pár týždňov bude mať o zábavu postarané a ľudia v jej blízkosti tiež. Ale ona nemala silu, aby ju stadiaľ vyhnala. Bola jej úplne ukradnutá. Niekomu niečo Hyena vzrušene trepala do telefónu, no ona tie slová nevnímala, akoby rozprávala svahilčinou. Chaosu a ruchu si za posledné hodiny užila viac než dost. Požiarne autá odišli. Na mieste ostali len dvaja hasiči, ktorí kontrolovali, či nič už netlie a neohrozuje bezpečnosť okolia. Čo by už len mohlo tlieť? Z domu, ktorý tak milovala, zostali len ruiny. Pohľad sa jej stretol s jedným z hasičov. Ona mala v očiach zúfalstvo, on súcit. Sklopila zrak pred jeho upreným pohľadom. Odjakživa neznášala, ak ju niekto ľutoval. Napokon, veď ako sa hovorí: „Pokiaľ nejde o život, ide o hovno.“ A oni prežili. Začala sa hystericky a nekontrolovateľne smiať. Pekné zuby ostro kontrastovali s jej špinavou tvárou. Zafúľaný hasič sa mykol a zmätene na ňu pozeral. Obaja boli úplne čierni. Mala chuť na neho skríknúť, aby sa na ňu nedíval a hľadel si svojho. Prestala sa smiať a zagánila naňho. Potrebovala zo seba dostať tie šialené pocity. Bez svedkov. Najhoršie na tom bolo, že ona niesla hlavnú zodpovednosť za to, čo sa pred pár hodinami stalo.

„Slečna.“

Strhla sa pri zvuku mužského hlasu. Pozrela sa smerom k nemu.

„Slečna, ste v poriadku?“

Pozrela sa na neho, akoby nepochopila, čo sa pýtal.

„Ste v poriadku?“ zopakoval otázku. Nebol si istý, či je pri zmysloch.

„Práve mi zhorel dom a s ním všetko ostatné... Celý môj život sa premenil na trosky a popol. Takže... d'akujem za opý-
tanie, ale nie, nie som v poriadku.“

Nedal sa odbit' jej sarkazmom.

„Máte kam ísť?“ spýtal sa súcitne.

Čo je tento chlap matka Tereza?

„Čo keby som šla k vám domov? Hm, čo by ste na to pove-
dali?“ provokatívne na neho pozrela.

Tej ženskej úplne prepína. Snažil sa ju len utešiť. Napriek tomu, že vyzerala ako kominár, bola to žena s najkrajšími čr-
tami, aké kedy videl. Iba jedna jej mohla konkurovať. Laura. Neznáma sa zdvihla z obrubníka. Spozornel. Mala peknú posta-
vu. Letné šaty sa jej lepili na spotené telo a zdôrazňovali každú
ženskú krivku. Napravila si lem špinavých šiat s takou noblesou,
akoby si skúšala nový model v butiku. Niečo na tom, ako sa po-
hybovala, ho upútalo. Cítil akési déjã vu. Pretrela si špinavou ru-
kou oči. Ešte viac si rozmazala tvár. Snažila sa rozmýšľať. Bude
musieť vybaviť toľko vecí. Ale je taká strašne unavená, potre-
buje spať, veľmi veľa spať. Prišla k svojmu autu. V tom chvate
ho ani nezamkla. Trochu čaptala, lebo poškodená topánka sa jej
vyzúvala. Chvalabohu jej ostala kabelka s dokladmi, platobnými
kartami a kľúčmi od auta i domu. Tie od domu si môže pre svo-
ju nezodpovednosť strčiť do riti a otočiť nimi napravo i naľavo.
Znovu sa zasmiala na vlastnej chaotickej myšlienke. Hasič z nej
stále nespúšťal zrak. Nedalo mu to, podišiel k nej.

„Myslíte, že je to dobrý nápad?“ prihovoricel sa jej.

„Čo ako?“ spýtala sa ho apaticky, nevenujúc mu ani po-
hľad.

„Myslím, že by ste nemali v tomto stave šoférovať. Ste
veľmi rozrušená.“ Aj keď si pomyslel, že vhodnejšie slovo by
bolo bláznivá.

„Máte vari iný návrh? Som unavená, potrebujem sa umyť
a poriadne vyspať. Pôjdem len do najbližšieho hotela. To há-
dam zvládnem.“

„Nemáte komu zavolať? Možno by vás niekto mohol odviezť.“

Nemala záujem kohokoľvek otravovať, čeliť ďalším zvedavým otázkam a ľútosťivým pohľadom. A tiež škodoradostným. V nasledujúcich dňoch si ich užije až-až. Nemienila mu to vysvetľovať. Preto odpovedala stručne.

„Nie.“

„Ak chvíľku počkáte, odveziem vás tam vašim autom. Kolega pôjde za nami. Budete mať vaše auto k dispozícii, keď sa trochu dáte do poriadku.“

Až teraz sa mu zahľadela do očí. Mal ustarostený, ale dobrácky pohľad. Vlastne to bol veľmi pekný muž. Aj špinavý a začmudený. Jeho tmavé vlasy vyzerali ako šedivé, pretože ich mal celé pokryté napadaným popolčekom. Za iných okolností by si ho určite všimla lepšie a prezrela dôkladnejšie. Ale teraz? Teraz chcela, aby jej dal každý pokoj, potrebovala iba spať. Teraz by poslala do zadku aj samotného veľkého Hugh Jackmana. A to už bolo čo povedať, pretože Hugh bol jej obrovskou platonickou láskou. Nevynechala ani jeden jediný jeho film a prečítala o ňom každúčký článok v novinách. No to ju trápiť určite nemuselo, lebo Hugh bol kdesi pri svojej starnúcej manželke Deborah a venoval sa dvom adoptívnym deťom niekoľko tisíc kilometrov od nej. Ani netušil, že existuje. K nej sa nakláňal normálny chlap z mäsa a kostí. Žiadna abstraktná hollywoodska hviezda.

Unavene sa ho spýtala: „Prečo by ste to robili?“

Preto, lebo sa mi páčiš, ty mrcha, pomyslel si.

„Preto, lebo sa mi ešte neskončila služba a som unavený. Nemám chuť zasahovať pri ďalšej autonehode, keď to v tomto stave niekde napálite,“ povedal nahlas.

„Neviedla som, že platím až také veľké dane.“

„Prosím?“

„Že v rámci svojej práce ako štátny zamestnanec ponúkate takéto nadštandardné služby.“

Fakt je odporná. Otočil sa. Kašle na ňu. Bude ju ignorovať. Nech si robí, čo chce. Chcel jej iba nezištne pomôcť. Naozaj nezištne? Ponúkal by jej pomoc nad rámec povinností, aj keby sa mu tak nepáčila? Musel si úprimne priznať, že asi nie. Večer po šichte si pôjde zacvičiť a túto kozu vypudí z mysle. Laura sa k nemu takto nikdy nesprávala. Možno iba kedysi k jeho bratovi, ale ten si to vtedy zaslúžil. Chystal sa zavolať kolegu. Vtom sa mu niekto opatrne dotkol ramena. Stála tesne za ním. Vyzerala, akoby fárala v bani.

„Prepáčte,“ vyhlklo z nej, „nemyslela som to tak. Máte pravdu. Naozaj som rozrušená. Ďakujem vám. Rada sa nechám zviezť.“

Ten slovný obrat ho dostal. Naozaj by ju rád zvedol.

Kým riadil jej auto, oprela sa pohodlne o sedadlo a privrela oči. Mlčala. On tiež. Nevedel, čo by jej mal asi tak povedať. Asi by bolo teraz sprosté, aby ju požiadal o telefónne číslo. Mal chuť si ju dokonale prezrieť, ale nechcel byť priveľmi nápadný. Zaviezol ju k hotelu, ktorý si cestou rezervovala. Keď vystupovala z auta, podal jej ruku a povedal:

„Volám sa Richard.“

Podala mu špinavú a spotenú ruku.

„Sabina.“

Napriek svojmu duševnému rozpoloženiu mala silný stisk.

„Teší ma, Sabina. Škoda, že som vás stretol za takýchto okolností. Ale ja tak žiaľ stretávam väčšinu ľudí. Mnohí nemajú ani také šťastie ako vy, aj keď teraz vám to asi tak nepripadá. Ak by ste niečo potrebovali...“ rozmyšľal, že jej ponúkne svoje telefónne číslo, no kým našiel odhodlanie, stroho ho prerušila.

„Ďakujem, spravili ste dost’.“

Viac mu nevenovala pohľad. Špinavá ako tuláčka vošla do hotela. Chvíľu za ňou pozeral a potom nastúpil do služobného auta ku kolegovi.

I.

Sabina oslavovala narodeniny. Trinásť rokov. Nechcela ich oslavovať iba s mamou. Rýpala sa v torte s totálnym odporom.

„Sabina, tebe tá torta nechutí? Ved' je tvoja obľúbená. Babrala som sa s ňou celé dopoludnie,“ povedala namrzene mama.

„Ved' si nemusela. Nikto ti to nekázal,“ odvrkla spurne.

„Myslela som, že pozveš aj nejaké kamarátky.“

„Nemám tu žiadne kamarátky!“ skríkla na mamu Sabina.

„Zlatko, čo sa deje? Prečo si taká podráždená? Nikdy si sa takto nesprávala.“

„Nemajú ma tu radi.“

„Kto t'a nemá rád?“

„Všetci, decká...“

„Prečo si to myslíš?“

„Mama, ja si to nemyslím, ja to viem. Vieš, ako ma volajú za chrbtom?“ urobila dramatickú pauzu.

Mama vyčkávala.

„Arabská mátoha.“ Sabina vyplula to slovné spojenie ako najväčšiu urážku a pokračovala:

„Pritom tí tupci ani nevedia, že Iránci sú Peržania, a nie Arabi. To akoby Japoncovi povedali, že je Číňan.“

Mama dala Sabine stopercentne za pravdu. Peržania boli jedným z najstarších národov vôbec. Boli neskutočne hrdí na svoju ríšu, históriu, kultúru či umenie v akejkoľvek podobe. Bol to vznešený národ. Povedať Iráncovi, že je Arab, sa pre neho rovnalo veľkej urážke a svedčilo o nekultúrnosti a nevedomosti dotyčného.

„No vidíš, sama si si odpovedala. Sú to tupci. Nesiahajú ti ani po členky. Predsa sa nenecháš znechucovať nejakými deckami, ktoré ti iba závidia pestrý život.“

„Chýba mi Yasmine,“ povedala Sabina a skoro sa rozplakala pri pomyslení na spolužiačku v Teheráne a zároveň najlepšiu kamarátku.

„Miláčik,“ pohladila ju mama, „ten čas tak rýchlo letí. Už len pol druhu mesiaca a budeš opäť so svojimi priateľmi.“

„Ale ja už chcem ísť za otcom,“ domrzala Sabina.

„Zlatko, ved' sme tu len pár dní. Vieš veľmi dobre, že sme prišli domov na celé prázdniny,“ odpovedala pokojne mama. „Ty si nebola zvedavá na svojich starých rodičov?“

„Ale ja tu nie som doma,“ Sabina odignorovala maminu otázku. „Doma som v Teheráne. Nenávidím to tu.“

„Suri, neboli sme doma viac ako dva roky,“ povedala vyčítavo.

Zámerné Sabinu oslovila prezývkou. Zvykli ju tak volať v Iráne. V perzskom jazyku to znamenalo princezná. Vymyslel to jej manžel a aj Regine sa páčilo všetko exotické. Sabina si prezývku obľúbila tiež.

„Prečo si ma sem musela vláčiť? Mohla som ostať s ocinom. Babky si mohla navštíviť aj bezo mňa. Ja sa u nich aj tak nudím.“

Mama si vzdychla. Títo pubertiaci. Nechcela sa so Sabinou hádať. Bola dobrým diet'at'om. Pamätala si, ako Sabina veľmi plakala, keď jej oznámila, že otec dostal lukratívnu ponuku do Teheránu a ony dve ho budú nasledovať. Najskôr vyskúšajú zopár týždňov. Z týždňov sa však stali mesiace a neskôr roky. Sabina si tak zvykla na nový domov, že sa jej rodisko zdalo cudzie. Nie však mama Regina. Tá sa vracala domov tak často, ako len mohla. V podstate mala aj dobrú zámienku. Manželovi vždy povedala, že ich rodičia tu nebudú večne a treba ich navštevovať. Postupne si síce zvykala na prísne zákony a obyčaje moslimskej krajiny, ale nedokázala si zvyknúť na nevšímavosť manžela. Pred Sabinou sa nikdy nest'ážovala, ale cítila sa odstrčená. A hlavne nepotrebná. Doma bývala učiteľkou na vyššom stupni základnej školy, v Iráne sa

starala o domácnosť. Občas prevetrala učiteľské schopnosti na Sabine. Dávala jej diktáty, aby nezabudla gramatiku rodného jazyka. Len čo mal jej muž trochu času navyše, venoval ho hlavne Sabine. Nie, nežiarlila na vlastnú dcéru, ale mala pocit, že s mužom sa čoraz viac a viac odcudzujú. Jej manžel riadil a zaúčal miestnych prevádzkovať továrne na výrobu porcelánových izolantov na elektrické stĺpy. Fabrika bola asi stopäťdesiat kilometrov juhozápadne od Teheránu v miestnej oáze, v Savehu. Druhé, prechodné bydlisko mali v Teheráne. Tam bolo hlavné sídlo firmy, ktorá zastrešovala prevádzku továrne. Sabina navštevovala v Teheráne prestížnu školu spolu s ostatnými – prevažne deťmi diplomatov z rôznych štátov. Vyučovalo sa v anglickom a vo francúzskom jazyku. Perzsky sa učila popritom ako reč krajiny, kde trávila väčšiu časť svojho života.

Mala veľmi veľa priateľov nielen medzi spolužiakmi, ale aj domácimi. Dokonca si rýchlejšie zvykla na hidžáb ako jej mama a šatku si vedela veľmi elegantne uviazať. Robila to viac-menej európskym štýlom a vždy z nádhernej pestrofarebnej a drahej látky. Kúpiť kvalitnú látku v Iráne nebol žiadny problém a Regina si vždy dopriala nákup kvalitných látok, hoci na verejnosti ich nemohla prezentovať až tak dokonalo. Hlavne nie tie krásne šaty z hodvábu, ktoré obopínali jej telo ako druhá koža. Preto sa tak rada vracala domov, aby sa mohla ukázať v plnej kráse. Vždy bola márnivá, vedomá si toho, ako dobre vyzerá. Udržiavala sa všetkými skrášľovacími procedúrami a tých bolo v Teheráne neúrekom. Pravdaže, väčšinou pre ľudí, ktorí nemali hlboko do vrecka. Na ulici vyzerali ženy veľmi nenápadne, zato keď sa stretli v súkromí, bola to hotová prehliadka haute couture. Manžel, o štrnásť rokov starší, jej doprial všetko, na čo si len spomenula. Iba raz sa rozhodne vzoprel. Regina túžila po novom nose a iránski plastickí chirurgovia boli široko-d'aleko vyhľadávaní pre svoje odborné znalosti a zručnosti. V Iráne boli rinoplastiky

veľmi populárne. Dokonca niektoré mladé ženy si schválne prelepovali nosy, aby ich okolie videlo, že absolvovali zákrok. Mnohé z nich operované ani neboli, robili to kvôli imidžu. Regina chcela ozajstnú operáciu. Keď to povedala manželovi, nakričal na ňu, že nevie, čo od dobroty, a on nemieni míňať svoje ťažko zarobené peniaze na jej rozmary.

„Chceš nový prsteň? Nech sa páči. Chceš topánky na mieru? V poriadku. Zájdeme za Mustafom. Všetko ti kúpim. To veľmi dobre vieš. Ale ak chceš nový tvar rat’afáka, môžem ti po ňom akurát tak jednu dať.“

Manžel, samozrejme, žartoval, nikdy sa jej nedotkol. O svoje dve ženy sa staral ako o princeznú. Regina mu ukazovala medicínsky časopis, ako by jej nos vyzeral po operácii. On ho schytil, skrčil a hodil do koša. Musela sa teda zmieriť so svojím starým slovanským nosom, a aj tak vôbec nebol škaredý.

Sabina bola vernou kópiou svojej mamy. Ešte bola len tínedžerka, ale už sa jej postava pekne formovala. Natiahla si kratulinké džínsové šortky a obliekla k nim krikl’avo žlté tielko, ktoré jej siahalo ledva pod prsia. Blond vlasy si vyčesala úplne nahladko do vysokého vrkoča a tmavomodré oči si schovala za obrovské okuliare, ktoré jej mama kúpila naposledy v Zürichu na letisku. Obe veľmi rady lietali cez Zürich, lebo si tam obľúbili miestne butiky.

„Vidiš, Suri... Takto by si ísť von v Iráne nemohla,“ podotkla mama smerom k nej. „Mimochodom, tie šortky s tielkom sa mi zdajú príliš krátke aj na našu krajinu a tvoj vek.“ Sabina iba prevrátila pubertálne oči.

„A kam si sa vybrala?“

„Kázala si mi, aby som sem zapadla. Tak sa snažím. Idem von,“ odvrkla Sabina.

Regina rezignovala. Tie deti vedia byť nevd’áčné. Sabina vyšla na dvor. S rodičmi bývali v peknej štvrti. Keď odišli do

Iránu, dom nepredali. Nevedeli, ako sa to celé skončí, a potrebovali mať doma zázemie vždy, keď sa vracali. O dom sa im pravidelne starali rodičia, chodievali ho vetrať, v lete udržiavali záhradu a občas ho počas víkendov a prázdnin prenajímali známym. Na ulici stáli dve ženy. Jednu prezývali Meňavka pre jej prostotu jednobunkovca, druhú Hyena. Meňavka nebola taká škodná ako Hyena.

„Dobrý deň,“ slušne pozdravila Sabina.

Nikdy sa nestalo, aby niekoho na ulici odignorovala. Rodičia jej vštepovali základy slušnosti aj k ľuďom, ktorí jej neboli veľmi po chuti.

„Dobrý,“ odškriekala Hyena ako z prírodopisného filmu.

Sabina začula tú starú strigu, ako hovorí Meňavke: „Videla si, čo má to šteňa na sebe? Je celkom ako jej mater. Nuž čo, aká matka, taká Katka. Som zvedavá, dokedy tu teraz budú. Starý zarába prachy a hentie dve míňajú,“ povedala závistlivo.

Meňavka čosi zašomrala, ale Sabina ju nepočula. Bola v rebelujúcom veku. Vytiahla si šortky ešte vyššie, až jej trčali pologule ešte nie celkom ženského zadku. Tielko si stiahla dolu z pliec. Pohodila vlasmi a nahodila chôdzu, o ktorej si myslela, že je dostatočne dráždivá. Otočila sa, provokatívne sa pozrela na klebetnice a usmiala sa na ne od ucha k uchu. Obe ostali stáť s otvorenými ústami. Meňavke sa na slnku zaleskol zlatý zub.

Sabina prešla na druhú stranu cesty. Rozhodla sa, že zájde do miestneho parku a dá si zmrzlinu. Na mestskej lavičke blízko stánku sedeli nejaké decká. Tieto nepoznala. Chvalabohu, aspoň sa jej nikto nebude posmievať. Prešla okolo. Jeden chalan na ňu zapískal. Neotočila sa. To sa nepatrí. Mysleli by si o nej, že je nejaká štetka. Za sebou počula kroky. Zrýchlila. Kroky tiež. Nieкто ju chytil za rameno. Teraz sa už musela otočiť.

„Čau,“ pozdravil ju pekný čiernovlasý chlapec.

Mohol byť približne v jej veku a dost' pripomínal Julienu, jej francúzskeho spolužiaka. Ale tento bol ešte krajší a nemal taký namyslený arogantný pohľad ako Julien.

„Ahoj,“ odzdravila.

„Teba som tu ešte nevidel. Si odtiaľto?“

Na chvíľu zaváhala s odpoveďou.

„Som tu na prázdninách u babky.“

K chlapcovi podišlo dievča z partie a čosi mu pošeplo. Prítom sa provokatívne pozeralo na Sabinu.

Chlapec sa spýtal: „Ty žiješ v Iraku?“

„Nie, ja žijem v Iráne.“

Sabina zazrela na dievča, ktoré si zrejme myslelo, že o nej vie všetko.

„Irak, Irán, ved' je to jedno.“

„Jedno je len koliesko na fúriku,“ odvrkla mu Sabina a chystala sa odísť.

„Počkaj!“ ohlásil ju chlapec. „Nechceš sa k nám pridať?“

Sabina si prezrela decká. Vyzerali neškodne. Okrem tej jednej. Tá vyzerala vyspelejšie a zrejme vycítila sokyňu. Ale nech. Nemá čo stratit'. Usmiala sa na chlapca a nasledovala ho. Predstavila sa im prezývkou – Suri.

Do konca prázdnin sa jej nikto neodvážil nadávať do arabských pankhartov, moslimiek, teroristiek či mátoh. Richard, tak sa volal ten chlapec, ju ochraňoval ako pravý rytier. Trávil sa s ním celé prázdniny. Zoznámil ju aj so starším bratom a sestrou. Brat sa volal Oskar a sestra Xénia. Raz boli spolu v kine, potom šli na pizzu. Xénia rozprávala piate cez deviate aj namiesto Oskara. Ten po celý čas čušal. Neskôr sa spýjala Richarda prečo a ten jej vysvetlil, že brat sa zajakáva a nerád rozpráva pred cudzími, hlavne pred dievčatami. Vraj sa veľmi hanbí. Škoda, pomyslela si Sabina, taký pekný chalan. Ale Richard bol tiež pekný. A rozprávať vedel dokonalo. Postupom času zistila, že Richardova partia sa akosi zmenšuje a ona

s ním je osamote viac a viac. Neprekážalo jej to, práve naopak. Aspoň nemusela čeliť žiarlivým pohľadom Richardových kamarátok, ktorých mal neúrekom. Rozprávala mu o živote v Iráne a on ju pozorne počúval. Opisovala mu byt v luxusnej štvrti v Teheráne a aj ten druhý v bytovke v Savehu.

„A,“ vychvaľovala sa ďalej, „všade máme veľký bazén.“

To len aby si nemyslel, že je nejaká chudera, ktorá tam žije v dome z hlíny. Ľudia dokázali mať obrovské predsudky. Hlavne tí, ktorí sedeli celý život doma na zadku. Cítila potrebu, aby si svoj druhý domov bránila zubami-nechtami. Vysvetľovala chlapcovi, že Irán je úžasná krajina plná úžasných ľudí, veľmi priateľských a pohostinných.

„Dali by ti aj posledné. Predstav si, raz sme boli s ocinom až pri hraniciach Azerbajdžanu, kde býval taký vyschnutý dedko. Vieš, koľko mal rokov?“ nečakala na odpoveď. „Stošest’! Ten dedko nás ponúkol všetkým, čo mal, a urobil nám čaj. Vieš, ako tam pijú čaj? Rozdrvia väčšie kusy cukru, ktorý držia medzi zubami, a čaj si prelievajú pomedzi zuby s tým cukrom. No a potom ma dedko vysadil na svojho somárika a celú hodinu ma vozil po skalnatom teréne.“

Sabina mlela ďalej a zasväcovala Richarda do života v Iráne.

„A stále tam platí trest smrti. Vraj keď niekoho prichytia pri krádeži, odtnú mu ruku. Keď ho prichytia prvý raz, tak štyri prsty, druhý raz po zápästie, tretí raz po laket’ a keď má ešte niekto odvahu po štvrtý raz, potom ho popravia,“ povedala Sabina akoby nič.

„Ale ja som tam nikoho bez prstov či ruky chodiť nevidela,“ zasmiala sa, „takže asi tam nikto nekradne alebo už všetci tí bezrukí zloději vymreli.“

Pri týchto slovách Richard spozornel. Toto ho zaujímalo viac, ako to, ako v Iráne pijú čaj. Sabina mu dopodrobna vysvetľovala, ako fungujú iránske tresty.

Pošepkala mu: „Raz sme boli skoro svedkami, ako ukameňovali jednu ženu blízko mesta Khomein. To je ich sväté miesto. Tam sa narodil ajatolláh Chomejní.“

Richard nemal ani šajnu, o kom kamarátka hovorí, ale naďalej ju počúval.

„Ale ocino nás rýchlo aj s maminou odviezol preč. Vraj aby sme nemali traumy.“

„Vieš, prečo ju chceli ukameňovať?“ spýtal sa so záujmom. Sabina mykla plecami.

„Asi bola neverná. To mi povedal ocino. Pozeral pritom výhražne na maminu. Potom sme sa smiali, ocino chcel asi len odľahčiť situáciu. Mamine bolo vtedy veľmi zle. Museli sme zastaviť, aby sa vyvracala, hoci tú popravu nevidela. A videl si už tarantulu?“ neprestávala mlieť Sabina.

„Jasné, veľký chlpatý pavúk. V zoo ich je plno.“

„Hej, ale na mňa ten pavúk číhal v mojej izbe. Bol to druh, ktorý vylezie na stenu a potom ti skočí na krk. Aha, takto.“

Sabina zacvakla prsty dohromady a jemne štípla Richarda do krku.

Trochu ho striaslo. Rozmýšľal, či preto, lebo si predstavil obrovskú hnusnú tarantulu na krku, alebo preto, že ho rozrušil Sabinin dotyk.

„Čo si urobila?“ spýtal sa a hlas mu preskočil.

„Začala som neskutočne vrešťať. Pribehli naši, ocino ju opatrne zhodil zo steny uterákom a na zemi zabil topánkou. Ocino má veľkú nohu,“ dodala na vysvetlenie. „Bolo to dosť nechutné, ako ju rozpučil. Vtedy mamina chcela ihneď odcestovať domov. Povedala, že dosť, čo musela prežiť všetky šváby, vodného hada v starej priehrade, ale že toto už nerozdýcha. Ale rozdýchala,“ zasmiala sa Sabina.

Ku koncu prázdnin sedeli s Richardom v parku na lavičke. Slnko už tak veľmi nepálilo, skorej sa stmievalo a navečer sa dosť ochladilo. Lúskali veľké pistáciové oriešky, ktoré si

Sabinina mama priniesla z Iránu. Iránsky druh pistácií patril chuťovo medzi najlepšie na svete a nosievala ich v darčekových baleniach rodine a známym. Richard také ešte nikdy nedjedol. Sabina mala na kolenách papierové vrečko a naspodku ostávali už len tie pistácie, kde sa ťažko roztvárala škrupina. Mlčky chrúmali, ale okolo nich bolo akési zvláštne napätie. Blížil sa deň, keď sa mala Sabina s mamou vrátiť späť do Iránu. Už mali zabezpečené aj letenky. Striaslo ju od chladu. Richard si vyzliekol bundu a ako pravý džentlmen jej ju prehodil cez plecia. Zrazu sa jej nechcelo vrátiť za otcom. Chcela ostať tu doma s Richardom. Uvedomila si, že sa asi po prvý raz zamilovala. Akoby jej Richard čítal myšlienky, chytil ju za ruku. Rozbúchalo sa jej srdce. Toto je teda ten pocit motýľov v bruchu, o ktorom čítala v dievčenských románoch. Vedela, čo sa stane, keď zodvihne hlavu. Ale chcela to. Hoci mala iba trinásť. Pozrela sa na Richarda. On na ňu. A potom ju nesmelobozkal. Bol to jej prvý bozk v živote. Nevedela, ako má nakloniť hlavu, či má viac vystrčiť jazyk alebo zavrieť oči. Napriek tomu to bol neopísateľný pocit. Taký nádherný, vzrušujúci, euforický a explodujúci.

Teraz už vedela na sto percent, že sa nie asi zamilovala, ale určite zamilovala.

Lietadlo s modrým logom Lufthansa sa odpichlo vo Frankfurt nad Mohanom od zeme. Sabina sa apaticky dívala cez malé okrúhle okienko, za ktorým sa zmenšoval svet. Bezmyšlienkovite si upíjala z jablkového džúsu. Zamračila sa na letušku, keď sa jej spýtala, či nechce na skrátenie času papier a farbičky. Čo si o nej myslí? Že je nejaké sopľavé decko? Včera sa ešte objímala s Richardom. Teraz sa od neho vzdŕaľovala. A do pár hodín bude od neho vzdialená ďalších tisíc kilometrov. Mama ju hladila po ruke. Včera sa jej nezdôverila, prečo tak srdcervúco narieka. Ale mamy nie sú hlúpe. Mamy chápu dokonalo.

Sabina sa jej oprela o plece. Predstavovala si Richardove pery na svojich. Richardove ruky na svojom útlo, ešte detskom páse. Predstavovala si, ako sa čo najskôr spolu zvitajú. Ale určite by si nevedela predstaviť, keby jej niekto v tej chvíli povedal, že Richarda neuvidí skoro dvadsať rokov.

II.

Stála pred veľkým benátskym zrkadlom a obzerala sa v ňom zo všetkých strán. Na sebe mala úžasné smaragdovo-vozené bikiny. Mama jej ich priniesla z Londýna, keď tá diaľ naposledy letela domov. Sabinu na výlet neprehovorila. Tá nebola doma, odkedy sa rozlúčila s Richardom. Iba kvôli nemu by sa vrátila späť do rodiska. Odkedy sa rozlúčili, skúšala sa s ním spojiť rôznymi spôsobmi, ale všetko bezúspešne. Akoby sa pod zem prepadol. Alebo ju možno len nechcel vidieť. Mama jej radila, aby na neho zabudla, že chlapci v tom veku sú už raz takí. Vraj nech si nechá pekné spomienky, že v živote ešte stretne veľa chlapcov. Mladý človek sa regeneruje rýchlo. Niečo na tom bolo a po piatich mesiacoch a popri priateľoch v Teheráne Sabina zabudla, že nejaký Richard existoval.

V plavkách jej krásne vynikala ľahko opálená pokožka, ktorú získala v miestnom soláriu. Vyzliecť sa na iránskej pláži by pre ženu znamenalo rovno samovraždu. Aj miestne plavárne boli určené zvlášť pre ženy, zvlášť pre mužov. Chodievali sa síce pravidelne kúpať aj von, ale ženy mali dovolené ísť do vody len oblečené. Mama si zvykla dať na seba dlhé letné šaty a tak vošla do mora. Neznášala burkiny, aj keď jej Sabina lichotila, že v nich má krásnu postavu. Raz mama vyliezla z mora a podvihla si šaty trochu vyššie, aby si z nich vyžmýkala prebytočnú vodu. Chladili ju a boli ťažké. Okamžite sa vedľa nej objavil starší Iránec, ktorý na ňu spustil takú sprchu hlasných nadávok, že až jej manžel ho musel upokojovať. Ospravedlňoval sa, že ho jeho žena tak nemiestne urazila. A to bolo z Reginy vidno iba holé členky a kúsok lýtka. Na toto si stále Sabina nevedela zvyknúť. Hlavná vec, že starý sa kúpala iba v šortkách a všetci sa museli pozerat' na jeho chlpa-

tý zhrbený chrbát. Fuj. Určite bol krajší pohľad na jej peknú mamu ako na toho starého fanatickeho opičiaka.

Čo jej však niekde orientálna krajina brala, inde jej dávala. Sabina milovala miestne bazáre a trhy. Ich orientálnu atmosféru, vône, chute, obrovský ľudský babylon. Široké spektrum azda všetkých farieb, aké kedy existovali. Arméni, Peržania, Židia, všetci spolu žili a obchodovali v dokonalej symbióze. Sabina mala najradšej Hafíz ulicu. Ulicu pomenovali na pamiatku najväčšieho perzského básnika, ktorý žil a tvoril v štrnástom storočí. Mal veľký vplyv na perzskú kultúru a jeho básne sa stále učili iránske deti naspamäť. Ani Sabina a jej spolužiaci neboli výnimkou. Jeho hrobka v Širáze patrila k najnavštevovanejším pamiatkam a pre mnohých Iráncov sa stala putovným miestom, kam školáci chodili na exkurzie.

Na trhoch mali najväčšie zastúpenie predajcovia kobercov a najdrahšie boli koberce utkané z hodvábu. Vždy, keď sa jej mama vracala domov, nejaký, aj keď len miniatúrny, si kupovala na pamiatku. Koberce sa dali kúpiť v rôznych tvaroch a vo všetkých možných veľkostiach a od toho sa odvíjala aj ich cena. Každá tkáčska rodina mala vlastný vzor i dizajn a odborníci presne vedeli posúdiť, z akej lokality ktorý výrobok pochádza. Každý koberec bol unikátny a v Iráne mal svoj príbeh, svoj svet. S perzskými kobercami sa spájal aj veľmi zvláštny, pre Sabinu nepochopiteľný zvyk. Čerstvo utkaný koberec rozprestrelí na piesku, nahusto ho posypali popolom z cigariet a potom po ňom niekoľkokrát prešli autom. Nakoniec ho vyprášili a koberec bol pripravený na používanie.

Na ulici sa vždy zjednávalo. Bez toho to jednoducho nešlo. Ako aj v iných okolitých krajinách, ani Irán nebol v tomto výnimkou. Dohadovanie ceny patrilo k ich koloritu. Najlepšie bolo, keď sa to dialo čo najhlučnejším spôsobom. Sabina sa vždy v duchu smiala, keď videla iránskeho ob-

